

LBRIS

We know
books

CONTELE DE MONTE-CRISTO

3

ALEXANDRE DUMAS

Traducere din limba franceză de
GELLU NAUM

Cuprins

I. Jocuri la bursă	5
II. Maiorul Cavalcanti	17
III. Andrea Cavalcanti.....	29
IV. Peticul de lucernă.....	43
V. Domnul Noirtier de Villefort	55
VI. Testamentul	64
VII. Telegraful	74
VIII. Cum poate fi scăpat un grădinar de hârciogii care îi mănâncă piersicile	85
IX. Fantomele	96
X. Ospățul.....	106
XI. Cerșetorul	118
XII. Scenă conjugală.....	128
XIII. Planuri de căsătorie	139
XIV. Cabinetul procurorului regal.....	150
XV. Un bal de vară	163
XVI. Informațiile.....	172
XVII. Balul	183
XVIII. Pâinea și sarea.....	194
XIX. Doamna de Saint-Méran	199
XX. Făgăduiala	212
XXI. Cavoul familiei Villefort	243
XXII. Procesul-verbal	254
XXIII. Progresele lui Cavalcanti-fiul	268

XXIV. Haydée.....	280
XXV. Ni se scrie din Ianina.....	302
XXVI. Limonada	323
XXVII. Învinuirea.....	336
XXVIII. Locuința brutarului retras din afaceri	343
XXIX. Spargerea.....	364

I *Jocuri la bursă*

La câteva zile după întâlnirea aceasta, Albert de Morcerf îi făcu o vizită contelui de Monte-Cristo în locuința acestuia din Champs-Élysées. Locuința căpătase acum aspectul de palat pe care contele, datorită uriașei sale averi, îl dădea chiar și celor mai trecătoare locuințe ale sale.

Albert venise să reînnoiască mulțumirile doamnei Danglars. De altfel, Monte-Cristo primise mulțumiri și printr-o scrisoare semnată baroana Danglars, născută Hermine de Servieux.

Albert veni însoțit de Lucien Debray. Acesta mai adăugă și el la cuvintele prietenului său câteva complimente, neoficiale fără îndoială, dar căroră, datorită spiritului său de pătrundere, contele nu putea să nu le bănuiască sursa.

Ba chiar i se păru că Lucien venise să-l vadă îmboldit de un dublu simțământ de curiozitate, și că jumătate din curiozitatea lui pornea din Chaussée d'Antin. Într-adevăr, putea să-și închi- puie, fără teama de a se înșela, că doamna Danglars – neputând cunoaște prin propriii ei ochi interiorul locuinței unui bărbat care dăruia cai de treizeci de mii de franci și venea la Operă cu o sclavă greacă împodobită cu diamante de un milion – dăduse ochilor prin care obișnuia să privească sarcina de a-i aduce informații asupra locuinței contelui.

Dar contele părea că nu bănuiește nici cea mai mică legătură între vizita lui Lucien și curiozitatea baroanei.

– Ești în relații aproape permanente cu baronul Danglars? îl întrebă el pe Albert de Morcerf.

— Sigur, domnule conte, știți ce v-am spus.

— Vasăzică, tot e vorba să se facă?

— Mai mult decât oricând, răspunse Lucien; afacerea e ca și aranjată.

Și Lucien, socotind, fără îndoială, că după ce aruncase o vorbă avea dreptul să rămână deoparte, își puse monoclul cu margini de sifon la ochi și, mușcând măciulia de aur a bastonului, începu să facă ocolul camerei, privind cu luare-aminte armele și tablourile.

— Cum! se miră Monte-Cristo; după câte spuneai, n-aș fi crezut că lucrurile au să se înfăptuiască atât de repede.

— Ce vreți? Lucrurile se desfășoară pe negândite; în timp ce noi nu ne gândim la ele, se gândesc ele la noi, iar când ne întoarcem, ne mirăm singuri cât de departe au ajuns. Tatăl meu și domnul Danglars au servit împreună în Spania, tata în armată, domnul Danglars la aprovizionare. Acolo, tata, ruinat de revoluție, și domnul Danglars, care, în ceea ce-l privește, nu avusese niciodată avere, și-au deschis calea. Tata spre cariera politică și militară, care e frumoasă, iar domnul Danglars spre bogăția politică și financiară, care e mai mult decât frumoasă.

— Da, da, spuse Monte-Cristo; mi se pare că domnul Danglars mi-a spus ceva despre asta, când am fost la el. Apoi, aruncându-i o privire lui Lucien, care răsfoia un album, contele adăugă: e drăguță domnișoara Eugénie! Mi se pare că Eugénie o cheamă...

— Foarte drăguță sau, mai curând, foarte frumoasă, răspunse Albert, dar de o frumusețe care nu e pe gustul meu. Sunt un netrebnic!

— Vorbești de parcă i-ai fi soț!

— Oh! făcu Albert, aruncându-i, la rândul său, o privire lui Lucien.

— Știi, continuă Monte-Cristo, coborând glasul, nu prea-mi pari încântat de căsătorie!

— Domnișoara Danglars e prea bogată pentru mine și asta mă înspăimântă, răspunse Morcerf.

— Ei, aș! zâmbi Monte-Cristo. Nu-i un motiv serios: dumneata nu ești bogat?

— Tata are vreo cincizeci de mii de livre venit și poate c-o să-mi dea și mie vreo zece sau douăsprezece la însurătoare.

– E cam puțin, recunosc Monte-Cristo; e cam puțin, mai ales pentru Paris. Dar bogăția nu e totul pe lume. E mare lucru să ai un nume și o înaltă poziție socială. Numele dumitale este vestit și ai o poziție socială minunată. Și apoi, contele de Morcerf e soldat și e plăcut să vezi unindu-se integritatea lui Bayard cu sărăcia lui Duguesclin; dezinteresarea e cea mai frumoasă rază de soare în lumina căreia poate luci o spadă nobilă. Mie, dimpotrivă, căsătoria asta mi se pare cum nu se poate mai potrivită. Domnișoara Danglars te va îmbogăți, iar dumneata o vei înnobila!

Albert clătină capul, gânditor.

– Mai e încă ceva, spuse el.

– Mărturisesc că îmi vine greu să înțeleg sila față de o fată bogată și frumoasă, continuă Monte-Cristo.

– Zău, sila asta, dacă e într-adevăr silă, nu vine toată numai de la mine.

– Dar de la cine mai poate veni? Mi-ai spus doar că tatăl dumitale dorește căsătoria.

– De la mama. Iar mama are un ochi prevăzător și sigur. Ei nu prea îi zâmbește căsătoria noastră; nu știu ce are împotriva familiei Danglars.

– E lesne de înțeles! vorbi Monte-Cristo pe un ton puțin forțat. E lesne de înțeles. Doamna contesă de Morcerf, care e distincția, aristocrația, finețea în persoană, șovăie oarecum să atingă o mână de rând, aspră și grosolană; e firesc.

– Nu știu dacă o fi chiar așa, răspunse Albert; dar un lucru știu: mi se pare că dacă se va înfăptui căsătoria aceasta, mama va fi nefericită. Încă de acum șase săptămâni trebuia să ne adunăm și să discutăm; dar am avut niște dureri de cap...

– Reale? întrebă Monte-Cristo zâmbind.

– Sigur că da. Fără îndoială, teama... Așa că întâlnirea a fost amânată încă două luni. Nu-i nici o grabă, înțelegeți? Eu n-am împlinit încă douăzeci și unu de ani, iar Eugénie n-are decât șaptesprezece. Dar cele două luni se termină săptămâna viitoare. O să trebuiască să ne hotărâm. Nu vă puteți închipui, dragă conte, cât de încurcat mă simt... Ce fericit că sunteți liber!

– Atunci fii și dumneata liber; ia spune-mi, te rog, cine te împiedică?

– Dacă nu m-aș însura cu domnișoara Danglars, l-aș măhni prea mult pe tata...

– Însoară-te, atunci, spuse Monte-Cristo, ridicând din umeri într-un fel ciudat.

– Da; dar pe mama nu aș măhni-o, ci aș îndurera-o.

– Atunci nu te însura.

– Am să văd, am să încerc, și o să-mi dați și dumneavoastră un sfat, nu-i așa? Iar dacă va fi cu puțință, mă veți scoate din încurcătură. Cred că m-aș certa cu tata ca să n-o măhnesc pe mama.

Monte-Cristo își întoarse fața. Era emoționat.

– Ce desenați acolo? Faceți o schiță după Poussin? îl întrebă el pe Debray, care, adâncit într-un fotoliu, în celălalt capăt al salonului, ținea în mână dreaptă un creion și în stânga un carnet.

– Eu? răspunse liniștit Debray. Nici gând! Îmi place prea mult pictura ca să-mi pierd vremea făcând schițe. Știți, fac un lucru cu totul potrivit picturii: scriu cifre.

– Cifre?

– Da, socotesc; asta vă privește indirect, viconte; socotesc cât a câștigat la bursă firma Danglars de pe urma ultimei creșteri a acțiunilor Haiti: de la două sute șase, acțiunile au urcat în trei zile la patru sute nouă, iar prevăzătorul bancher cumpăraseră o grămadă la două sute șase. Trebuie că a câștigat vreo trei sute de mii de livre.

– Asta nu-i cea mai strașnică lovitură pe care a dat-o, spuse Morcerf; n-a câștigat oare, chiar anul acesta, un milion, cu bonurile spaniole?

– Ascultă, dragul meu, răspunse Lucien, sunt sigur că domnul conte de Monte-Cristo, aici de față, îți va răspunde ca italianii:

*Danaro e santia
Meta della meta**

și încă e mult. De aceea, când mi se spun asemenea basme, ridic din umeri.

– Dar parcă vorbeai de Haiti, îi aminti Monte-Cristo.

* „Banii și sfințenia/ Jumătate a jumătății“. (n.ed.)

– Haiti e altceva; Haiti este *ecarté*-ul jucătorilor de bursă din Franța. Poate să-ți placă tabinetul, să îndrăgești whistul, să înnebunești după toci, și totuși, să te lași de toate, dar de *ecarté* nu te poți lăsa: e ca o gustare plăcută. De aceea, domnul Danglars a vândut ieri la patru sute șase și a vârat în buzunar trei sute de mii de franci; dacă ar fi așteptat până astăzi, acțiunile ar fi scăzut la două sute cinci și, în loc să câștige trei sute de mii de franci, ar fi pierdut douăzeci sau douăzeci și cinci de mii.

– De ce au scăzut acțiunile de la patru sute la două sute cinci? întrebă Monte-Cristo. Vă cer iertare, dar nu cunosc deloc dedesubturile bursei.

– Pentru că știrile vin una după alta și se bat cap în cap, răspunse Albert râzând.

– La naiba! se miră Monte-Cristo. Atunci domnul Danglars joacă și poate să piardă sau să câștige într-o singură zi trei sute de mii de franci! E atât de bogat?

– Nu joacă el, vorbi Lucien înflăcărat, ci doamna Danglars; ea e cu adevărat întreprinzătoare.

– Dar dumneata, fiind atât de chibzuit, Lucien, și știind cât de schimbătoare sunt știrile, fiindcă te afli la sursă, ar trebui să n-o lași, zâmbi Morcerf.

– Cum s-o opresc eu, dacă soțul ei nu reușește? întrebă Lucien. Știi cum e baroana; n-o poate influența nimeni și nu face decât ce vrea.

– Dacă aș fi în locul tău..., spuse Albert.

– Ce-ai face?

– Aș vindeca-o; i-aș face astfel un serviciu viitorului ei ginere.

– Cum asta?

– Pe naiba! E foarte ușor: i-aș da o lecție.

– O lecție?

– Da. Situația ta de secretar al ministrului te face să fii crezut pe deplin când e vorba de știri; nu deschizi gura fără ca agenții de schimb să nu-ți stenografieze cât pot mai repede cuvintele; fă-o să piardă la repezeală o sută de mii de franci și ai să vezi că devine prudentă.

– Nu înțeleg, bâigui Lucien.

– Și totuși e limpede, răspunse tânărul cu o naivitate sinceră; anunță-i într-o bună zi ceva nemaipomenit, o știre telegrafică pe care numai dumneata ai putea s-o știi; spune-i, de pildă, că Henric al IV-lea a fost văzut ieri la Gabrielle; asta o să ridice acțiunile, ea o să vrea să dea o lovitură pe baza știrii primite și o să piardă când a doua zi Beauchamp va scrie în ziarul său:

„Cercurile bine informate susțin în mod greșit că regele Henric al IV-lea a fost văzut alaltăieri la Gabrielle. Realitatea e cu totul alta: regele Henric al IV-lea n-a părăsit Pont Neuf.“

Lucien zâmbi din vârful buzelor. Monte-Cristo, deși părea nepăsător, nu pierduse nici un cuvânt din discuție și, cu privirea lui pătrunzătoare, i se păru chiar că citește o taină în stânjeneala secretarului intim.

Din pricina acestei stânjeneli, pe care Albert nici n-o observase măcar, Lucien își scurtă vizita.

Era vădit că nu se simțea prea în largul lui. Conducându-l, Monte-Cristo îi șopti câteva cuvinte, la care Lucien răspunse:

– Bucuroș, domnule conte. Primesc.

Contele se reîntoarse la tânărul de Morcerf.

– Dacă stai să te gândești, îi spuse el, nu ți se pare că n-ai făcut bine vorbind așa cum ai vorbit despre soacra dumitale, în fața domnului Debray?

– Vă rog; nu roștiți cuvântul acesta înainte de vreme, se împotrivi Albert.

– Ia spune drept și fără să exagerezi, mama dumitale e chiar atât de pornită împotriva căsătoriei acesteia?

– Atât de pornită încât baroana ne calcă rareori pragul, iar mama cred că n-a fost decât de două ori în viața ei la doamna Danglars.

– Atunci, mă simt îndemnat să-ți vorbesc pe față, continuă Monte-Cristo: domnul Danglars e bancherul meu; domnul de Villefort m-a copleșit cu politeți și mulțumiri pentru un serviciu pe care o întâmplare fericită mi-a dat prilejul să i-l fac; dedesubtul tuturor acestor lucruri bănuiesc o avalanșă de dineuri și de sindrofii. Ca să nu fiu silit să trec prin toate, ba chiar ca să am meritul de a le-o lua înainte, dacă vrei, am de gând să-i adun în locuința mea de țară de la Auteuil pe domnul și doamna

Danglars și pe domnul și doamna de Villefort. Dacă vă invit la petrecerea aceasta, pe dumneata, pe domnul conte și doamna contesă de Morcerf, n-o să pară un fel de întâlnire matrimonială, sau cel puțin doamna contesă de Morcerf n-o să vadă astfel lucrurile, mai cu seamă dacă domnul baron Danglars îmi va face cinstea de a-și aduce fiica? Atunci mama dumitale n-o să mă mai poată suferi și eu nu vreau asta; dimpotrivă, țin foarte mult, și te rog să-i spui de câte ori vei avea ocazia, să aibă cea mai bună părere despre mine.

– Conte, răspunse Morcerf, vă mulțumesc că sunteți atât de sincer cu mine și primesc să nu ne invitați, așa cum îmi propuneți. Spuneți că ați vrea ca mama să aibă o părere bună despre dumneavoastră. Ea are, de pe acum, o părere minunată.

– Crezi? întrebă Monte-Cristo cu interes.

– Sunt sigur chiar. Acum câteva zile, după ce ați plecat de la noi, am vorbit o oră despre dumneavoastră; dar să mă întorc la ce voiam să vă spun; dacă mama ar putea afla cât de atent ați fost cu noi – și eu am să mă încumet să i-o spun –, sunt sigur că v-ar fi cât se poate de recunoscătoare. E drept că în ceea ce-l privește pe tata, el ar fi furios.

Contele începu să râdă.

– Așadar, te-am prevenit, îi spuse el lui Morcerf. Mă gândesc însă că nu numai tatăl dumitale va fi furios; domnul și doamna Danglars mă vor privi ca pe un om tare prost-crescut. Ei știu că există o oarecare intimitate între dumneata și mine, că ești cea mai veche cunoștință pariziană a mea, și nu te vor găsi la mine; atunci mă vor întreba de ce nu te-am chemat. Gândește-te măcar să pregătești dinainte ceva care să pară oarecum real, și să mi-l aduci și mie la cunoștință printr-un bilet. Știi, față de bancheri numai lucrurile scrise sunt valabile.

– Am să fac chiar mai mult decât atât, domnule conte, răspunse Albert. Mama vrea să respire câteva zile aerul mării. La ce dată v-ați fixat invitațiile?

– Pentru sâmbătă.

– Astăzi este marți; mâine-seară plecăm, poimaine vom fi la Tréport. Știți, domnule conte, sunteți tare plăcut, fiindcă nu-i puneți pe oameni în încurcătură.

– Eu? Zău că mă prețuiești mai mult decât fac; nu vreau decât să vă fiu plăcut la toți, și atât.

– Când veți trimite invitațiile?

– Chiar astăzi.

– Bun! Dau fuga la domnul Danglars și-i spun că mama și cu mine plecăm mâine din Paris. Nu v-am văzut și, prin urmare, habar n-am despre invitația dumneavoastră.

– Nebun mai ești! Uiți că domnul Debray te-a văzut la mine mai adineauri?

– Adevărat!

– Dimpotrivă, te-am văzut și te-am invitat fără nici un fel de ceremonie, iar dumneata mi-ai răspuns cu toată naivitatea că nu poți să-mi fii oaspete, fiindcă pleci la Tréport.

– Bun! Atunci ne-am înțeles. Înainte de plecare însă, veți veni s-o vedeți pe mama, nu-i așa?

– Înainte de plecare e greu. Și apoi aș pica tocmai în mijlocul pregătirilor pentru drum.

– Atunci faceți ceva și mai bun; ați fost încântător și veți deveni minunat.

– Ce să fac pentru asta?

– Ce să faceți?

– Te întreb...

– Astăzi sunteți absolut liber; veniți să luați masa cu mine; vom fi numai noi între noi, numai dumneavoastră, mama și cu mine. Abia ați zărit-o pe mama; acum veți putea s-o vedeți de aproape. E o femeie deosebită și nu-mi pare rău decât de un singur lucru: că nu există cineva care să-i semene și să aibă douăzeci de ani mai puțin decât ea; atunci ar exista de îndată o contesă și o vicontesă de Morcerf. Pe tata n-o să-l găsiți acasă: astă-seară e ocupat și ia masa la președintele Curții de Conturi. Veniți, vom vorbi despre călătorii. Dumneavoastră, care ați văzut lumea întreagă, ne veți povesti aventurile întâlnite; ne veți spune povestea frumoasei grecoalice care era deunăzi împreună cu dumneavoastră la Operă și căreia îi spuneți sclavă și o tratați ca pe o prințesă. Vom vorbi italienește și spaniolește... Haide, primiți; mama vă va mulțumi.

– Eu îți mulțumesc de o mie de ori, răspunse Monte-Cristo; invitația e cum nu se poate mai atrăgătoare și-mi pare rău din tot sufletul că n-o pot primi. Astăzi nu sunt liber, cum credeai, ci dimpotrivă, am o întâlnire foarte importantă.

– Luați seama; m-ați învățat adineauri cum să scap de un lucru neplăcut când e vorba de invitații la masă. Îmi trebuie o dovadă. Din fericire nu sunt bancher, ca domnul Danglars, dar vă anunț că sunt la fel de neîncrezător ca și el.

– De aceea am să-ți dau o dovadă, răspunse Monte-Cristo. Și sună.

– Hm! făcu Morcerf, e pentru a doua oară când nu vreți să luați masa cu mama. O faceți dinadins, conte?

Monte-Cristo tresări.

– Așa crezi? întrebă el. Iată că sosește dovada.

Baptistin intră și rămase în picioare, lângă ușă, așteptând.

– N-am știut că ai să vii să mă vizitezi, nu-i așa?

– Sunteți un om atât de extraordinar încât n-aș pune rămășag.

– Cel puțin, nu puteam bănui că mă vei invita la masă...

– Asta poate că nu.

– Atunci ascultă: Baptistin... ce ți-am spus azi-dimineață, când te-am chemat în cabinetul meu de lucru?

– Să nu mai primesc pe nimeni, după ora cinci.

– Și apoi?

– Domnule conte... făcu Albert.

– Nu, nu; vreau cu orice preț să scap de faima misterioasă pe care mi-ai făurit-o, dragă viconte. E prea greu să joci întruna rolul lui Manfred. Vreau să trăiesc în văzul tuturor. Pe urmă?... spune mai departe, Baptistin.

– Pe urmă să nu-i primesc decât pe domnul maior Bartolomeo Cavalcanti și pe fiul domniei sale.

– Ai auzit? Domnul maior Bartolomeo Cavalcanti face parte din cea mai veche noblețe a Italiei. Dante a avut grijă să-i pomească spița... îți amintești sau ai uitat de cântecul al zecelea al *Infernului*? Iar fiul său e un tânăr încântător, cam de vârsta dumitale, viconte, și purtând același titlu ca și dumneata. El își face intrarea în lumea pariziană cu milioanele tatălui său. Maiorul mi-l aduce astă-seară pe fiul său Andrea, *il continuo*, cum

spunem noi în Italia. Mi-l dă mie în grijă. Și am să-l îndrum, dacă are însușiri. Ai să mă ajuți, nu-i așa?

– Fără îndoială! Deci, maiorul Cavalcanti vă este vechi prieten? întrebă Albert.

– Deloc; e un vrednic senior, foarte politicos, foarte modest, foarte discret, așa cum sunt o mulțime în Italia. E urmașul unei vechi familii. L-am întâlnit de mai multe ori fie la Florența, fie la Bologna, fie la Lucca, și m-a anunțat că sosește. Cunoștințele făcute în călătorie sunt foarte pretențioase; ele îți cer, oriunde, prietenia pe care le-ai arătat-o odată, din întâmplare; ca și cum omul civilizată, care știe să trăiască o oră laolaltă cu un oarecare, n-ar avea totdeauna vreun gând ascuns! Vrednicul maior Cavalcanti vine să revadă Parisul pe care nu l-a văzut decât în treacăt, în timpul imperiului, când s-a dus să degere la Moscova. Îl voi ospăta cum trebuie și mi-l va lăsa pe fiul său; am să-i promit să veghez asupra tânărului; dar îi voi îngădui să facă toate nebuniile care îi vor plăcea și cu asta vom fi chit.

– Minunat, spuse Albert; văd că sunteți un mentor cum nu se poate mai bun. Așadar, rămas-bun. Ne reîntoarcem duminică. Ah, uitam să vă spun că am primit vești de la Franz.

– Adevărat? făcu Monte-Cristo; și tot îi mai place în Italia?

– Cred că da; totuși, îi pare rău că nu mai sunteți acolo. Spune că erați soarele Romei și fără dumneavoastră parcă s-a întunecat cerul. Nu știu dacă n-a ajuns chiar să spună că plouă.

– Și-a schimbat părerea despre mine, prietenul dumitale Franz?

– Dimpotrivă, stăruie să vă creadă fantastic în cel mai înalt grad; iată pentru ce vă regretă.

– Încântător tânăr, spuse Monte-Cristo; am simțit pentru el o vie simpatie încă din prima seară când l-am văzut căutând o cină oarecare și când a binevoit s-o primească pe a mea. Mi se pare că e fiul generalului d'Épinay, nu?

– Exact.

– Cel care a fost ucis mișelește în 1815?

– Ucis de către bonapartiști.

– Așa e! Pe cinstea mea că-mi place! Oare nu sunt și în priuința lui planuri de căsătorie?

- Ba da. Trebuie să se căsătorească cu domnișoara de Villefort.

- Adevărat?

- Așa cum și eu trebuie să mă însor cu domnișoara Danglars.

- Râzi...

- Da.

- De ce râzi?

- Râd fiindcă mi s-a părut că văd și la el tot atâta simpatie pentru căsătorie, pe cât există la domnișoara Danglars și la mine. Dar știi, dragă conte, vorbim despre femei așa cum vorbesc femeile despre bărbați: e de neiertat!

Albert se ridică.

- Pleci?

- Mai întrebați? De două ore vă bat la cap și dumneavoastră mai aveți politețea să mă întrebați dacă plec! Zău, conte, sunteți cel mai politicos om din lume și cât de perfecți vă sunt servitorii! Mai ales Baptistin! Eu n-am putut să am niciodată unul ca el. Ai mei par toți făcuți după modelul celor de la Teatrul Francez, care, tocmai pentru că n-au de spus decât un singur cuvânt, vin întruna până în fața scenei ca să-l spună. Dacă cumva îi dați drumul lui Baptistin, vă rog să mi-l trimiteți mie mai întâi.

- S-a făcut, viconte.

- Și asta nu e încă tot, așteptați: spuneți-i salutări din partea mea discretului dumneavoastră italian, seniorul Cavalcante del Cavalcanti; iar dacă din întâmplare vrea să-și însoare fiul, găsiți-i o femeie bogată, nobilă, măcar dinspre partea strămoșilor mamei, și baroană dinspre partea tatii. Am să vă dau și eu o mână de ajutor.

- Până acolo ai ajuns?

- Da.

- Pe cinstea mea, nu trebuie să pui mâna în foc pentru nimic.

- Conte, stăruiește Morcerf, ce bine mi-ați face și cum v-aș iubi, de o sută de ori mai mult, dacă, mulțumită dumneavoastră, aș rămâne flăcău măcar încă zece ani.

- Totul e posibil, răspuse Monte-Cristo cu seriozitate.

Apoi, luându-și rămas-bun de la Albert, Monte-Cristo se reîntoarce și lovi de trei ori în gong.

Bertuccio apărură.

– Bertuccio, îi spuse el, să știi că am oaspeți, sâmbătă, în casa de la Auteuil.

Bertuccio se înfioră.

– Bine, domnule.

– Am nevoie de dumneata, continuă contele. Totul trebuie să fie pregătit cum se cuvine. Casa e foarte frumoasă, sau măcar poate deveni foarte frumoasă.

– Pentru asta ar trebui să schimbăm totul, domnule conte, căci tapetele s-au învechit.

– Schimbă totul, numai tapetul din camera de culcare cu damasc roșu lasă-l așa cum e; ba chiar să nu fie nimic atins în camera aceea.

Bertuccio se înclină.

– Și nici de grădină să nu te atingi; dar curtea, de pildă, fă-o cum vrei. Mi-ar plăcea chiar să fie de nerecunoscut.

– Am să fac tot ce-am să pot ca domnul conte să fie mulțumit; aș fi totuși mai mulțumit dacă domnul conte mi-ar spune ce dorește să servim la ospăț.

– Dragă Bertuccio, răspunse contele, de când te afli la Paris nu-ți mai găsești locul, ești mereu șovăielnic; nu mă mai cunoști oare?

– Oricum, Excelența Voastră ar putea să-mi spună pe cine primește!

– Nici eu nu știu încă și nici dumneata n-ai nevoie să știi. Lucullus ia masa la Lucullus, și atâta tot.

Bertuccio se înclină și ieși.